

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

ปัจจุบันหนึ่งในสามของประชากรโลก ใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลักในการสื่อสาร ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่ประชากรทั่วโลกใช้ในการสื่อสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันระหว่างผู้คนที่ต่างเชื้อชาติ ต่างวัฒนธรรม เป็นเครื่องมือในการเข้าถึงองค์ความรู้และวิทยาการสมัยใหม่ในยุคโลกาภิวัตน์ที่ข้อมูลข่าวสารเชื่อมโยงกันอย่างรวดเร็ว การพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าทัดเทียมกับนานาประเทศจึงจำเป็นต้องพัฒนาศักยภาพของคนไทยให้มีความรู้ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ประกอบกับในกฎบัตรอาเซียนข้อที่ 34 ระบุว่า ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้ในการทำงานของอาเซียน และได้มีการประกาศ 8 สาขาอาชีพ คือ วิศวกรรม การสำรวจ สถาปัตยกรรม แพทย์ ทันตแพทย์ พยาบาล การบริการและการท่องเที่ยว เป็นอาชีพที่ได้รับอนุญาตให้สามารถเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือได้อย่างเสรี ภายในประเทศต่างๆ ของสมาชิกประชาคมอาเซียน (AEC News, 2549)

ประเทศไทยมีความจำเป็นต้องเตรียมความพร้อมด้านการใช้ภาษาอังกฤษ หรือการประกอบอาชีพอย่างเร่งด่วน โดยเฉพาะกลุ่มบัณฑิตไทย จากสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ (กาญจนา ปราบพาล และประกายแก้ว โอภาณันท์อมตะ, 2545) เมื่อสำเร็จการศึกษาต้องใช้องค์ความรู้ที่เรียนมาให้เกิดประโยชน์สูงสุด สามารถใช้ภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะทักษะการพูด ด้วยเหตุที่การพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความสามารถ ความรู้สึกในการสื่อสาร โดยการพบปะพูดคุย หรือโดยการใช้อุปกรณ์สื่อสารต่างๆ ซึ่งมีความสะดวก รวดเร็ว คนส่วนใหญ่ สื่อสารกันด้วยการพูดมากกว่าวิธีอื่นๆ ขณะเดียวกันเป้าหมายของการเรียนภาษาใดๆ ก็ตาม ประเมินความสำเร็จได้จากความสามารถในการสนทนา (Nunan,1991)

ประเทศไทยได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษ ดังจะเห็นได้จากหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ได้กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเดียวที่นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง มัธยมศึกษาปีที่ 6 จะต้องเรียนในฐานะรายวิชาพื้นฐาน ส่วนภาษาต่างประเทศอื่นๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม ในขณะที่สาระการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ การแสวงหาความรู้การประกอบอาชีพ และการศึกษาในระดับสูงขึ้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ภาษาอังกฤษถูกบรรจุให้มีในการสอนทุกระดับชั้นของอุดมศึกษา นอกจากนักศึกษาจะต้องมีความรู้ในวิชาเอกเฉพาะของตนแล้วยังต้องมีความสามารถในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะผู้ที่ไม่ได้เรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเอก (พิมใจ ศิริวัฒน์,2547) ทั้งนี้การจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการจัดกิจกรรมในสถาบันจะมีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดเจตคติต่างๆในตัวผู้เรียนถ้าผู้สอนมีทักษะการสอนภาษาที่เก่ง น่าสนใจ สามารถกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความรู้สึกอยากเรียน มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษา (Gardner ,1973)

อย่างไรก็ตาม จากการเทียบสัดส่วนการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของประเทศต่างๆ ในอาเซียน พบว่า คนไทยที่สามารถสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษอย่างคล่องแคล่ว มีเพียง 10 กว่าเปอร์เซ็นต์ เท่านั้น และจากการจัดอันดับ English Proficiency Index (EFI) มีข้อมูลยืนยันว่าความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของคนไทยอยู่ในสถานการณ์ที่น่าเป็นห่วง เนื่องจากอยู่ในระดับต่ำมากกว่า ประเทศอินโดนีเซีย และ เวียดนาม (ประชาชาติธุรกิจออนไลน์, 2550) แม้รัฐบาลบังคับให้ทุกคนเรียนภาษาอังกฤษ ในหลักสูตรพื้นฐาน แต่ก็มีคนไทยส่วนใหญ่พูดภาษาอังกฤษไม่ได้ ทั้งที่เวลานับรวมในการเรียนภาษาอังกฤษไม่น้อยกว่า 10 ปีในระบบโรงเรียนแม้กระทั่งผู้จบการศึกษาระดับปริญญาตรี ปริญญาโท ยังมีจำนวนไม่น้อยที่ไม่สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศ (World Press, 2015) หรือเป็นเพราะระบบการเรียนการสอนที่เน้นไวยากรณ์ และ คำศัพท์ที่ยาก ทำให้คนไทยมักจะประหม่าและกลัวที่จะเกิดข้อผิดพลาดในการแปล และใช้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (Wright, 2556) จากพฤติกรรมการเรียนในห้องเรียน คนไทยไม่ค่อยพูด หรือ ซักถาม ฟังครมากกว่าแสดงออก เนื่องจากไม่ได้ถูกฝึกให้เป็นนักสื่อสารตั้งแต่เด็ก ผู้เอาวโส พ่อแม่ ครูอาจารย์จะเป็นฝ่ายสื่อสารให้รับฟังมากกว่า คนไทยบางส่วนมีบุคลิกภาพขี้อาย ไม่ชอบการสื่อสารกับคนที่ตนไม่คุ้นเคย ยิ่งถ้าเป็นภาษาต่างประเทศ ก็มักจะหลีกเลี่ยงในการพูดคุย ทำให้ขาดโอกาสในการที่จะเรียนรู้ ฝึกฝนการสนทนา ในขณะที่ผู้ที่มีบุคลิกภาพกล้าแสดงออก ชอบเข้าสังคม ชอบการเปลี่ยนแปลง และทำงานในลักษณะติดต่อกับผู้อื่นได้ดี มักจะมีความกล้าในการที่จะสนทนา สื่อสารกับบุคคลอื่นๆ เกิดการเรียนรู้จากการได้ฝึกทักษะ การแสวงหาประสบการณ์ชีวิต ชอบสมาคม สร้างความสัมพันธ์ทางบวก บุคลิกภาพเช่นนี้จะเป็ผลดีต่อบุคคล รวมทั้งการเรียนรู้ในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

การฝึกภาษาอังกฤษอย่างจริงจังต้องเริ่มจากตัวเอง ต้องฝึกอย่างต่อเนื่อง เพื่อจะได้สื่อสารอย่างมั่นใจ และถ้าพิจารณาถึงการปฏิรูปการศึกษาในทศวรรษที่สอง (พ.ศ. 2551-2561) ซึ่งมีจุดมุ่งหมายในการสร้างบุคคลแห่งการเรียนรู้ องค์กรแห่งการเรียนรู้ และสังคมแห่งการเรียนรู้ เพื่อที่จะให้ผู้เรียนมีความสามารถในการคิด ใฝ่รู้ และสามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง เช่นเดียวกับ พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2545) หมวด 1 มาตรา 81 ได้กำหนดให้ยึดหลักการศึกษาดลอดชีวิตในการจัดการศึกษา การเรียนรู้ตลอดชีวิตจะเกิดขึ้นได้ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งเป็นคุณสมบัติจำเป็นสำหรับการศึกษาระดับอุดมศึกษา ที่จะผลิตทรัพยากรมนุษย์ที่สำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต และเป็นคุณสมบัติที่ดีของบุคคลในการดำรงชีวิตอยู่ในโลก (Breen & Mamn, 1997) ผู้สอนมีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Dickinson, 1992) คนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษมานานแต่พูดไม่ได้ เป็นเพราะพึ่งผู้สอนกับหนังสือ แต่ไม่ได้ทำการฝึกฝนหรือทบทวนนอกชั้นเรียน ส่วนคนไทยที่พูดภาษาอังกฤษเก่งนั้น ล้วนมีการฝึกฝน การค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง ทั้งในห้องเรียนและจากสื่อต่างๆ (Wright, 2556) การเร่งรัดพัฒนาคนทางด้านทักษะการสื่อสาร รู้จักวิธีการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และสามารถเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต เป็นการตอบสนองการปฏิรูปการศึกษาไทยในยุคเศรษฐกิจฐานความรู้ (Chareonwongsak, 2003) ขณะเดียวกันก็มีส่วนช่วยในการพัฒนาประเทศ เนื่องจากในปัจจุบันประเทศไทยมีการดำเนินธุรกิจกับชาวต่างชาติเพิ่มขึ้น

ด้วยเหตุที่กรุงเทพมหานคร เป็นเมืองหลวง ที่มีประชากรมากที่สุดของประเทศไทย เป็นศูนย์กลางความเจริญของประเทศในทุกๆ ด้าน และยังมีสถานที่ท่องเที่ยวหลายแห่ง มีศูนย์การค้าที่

ทันสมัย และแหล่งค้าขายที่สำคัญ ซึ่งดึงดูดนักท่องเที่ยวต่างชาติ ในปี 2555 องค์การการท่องเที่ยวโลก (UNWTO) ได้จัดอันดับให้กรุงเทพมหานครเป็นเมืองที่มีการเดินทางเข้าเป็นอันดับที่ 10 ของโลก และเป็นอันดับที่ 2 ของเอเชีย (UNWTO,2011) นอกจากนี้ การจัดอันดับเมืองที่มีนักท่องเที่ยวมากไปมากที่สุดในปี พ.ศ. 2558 จากดัชนีชี้วัด ข้อมูลปลายทางในการใช้จ่ายใช้สอยของบัตรเครดิต มาสเตอร์การ์ด พบว่า กรุงเทพมหานครเป็นอันดับ 2 ของโลก ด้วยปริมาณนักท่องเที่ยว 18.24 ล้านคน รองแต่เพียงกรุงลอนดอน สหราชอาณาจักร (Diez, 2015) จากการที่มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาเป็นจำนวนมาก ทำให้คนไทยที่ใช้ชีวิตอยู่ในกรุงเทพมหานคร ได้มีโอกาสสัมผัสพูดคุยกับชาวต่างชาติ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้แตกฉาน มีส่วนช่วยให้เศรษฐกิจของประเทศไทยดีขึ้น เพราะทำให้สามารถติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวในประเทศไทย สถาบันการศึกษาจึงมีส่วนสำคัญในการช่วยส่งเสริมศักยภาพของประเทศไทยให้มีการพัฒนา(World Press,2015)

จากการที่พลเอกประยุทธ์ จันทร์โอชานายกรัฐมนตรีและหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ได้แถลงหลังการประชุมคณะรัฐมนตรี ถึงกรณีส่งเสริมให้ประชาชนเรียนรู้ภาษาอังกฤษพื้นฐาน เพื่อการเป็นเจ้าบ้านที่ดีในการเปิดอาเซียน ต้องยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่หนีฝรั่ง เป็นที่น่าสังเกตว่าคนไทยส่วนใหญ่จบระดับปริญญาไม่กล้าพูดภาษาอังกฤษเพราะอาย ต้องกล้าที่จะพูด อาจจะถูกผิดพูดถูกบ้าง เพียงแต่สื่อสารให้เข้าใจไม่ต้องกลัวผิดหลักไวยากรณ์หรือสำเนียงการพูด(กรุงเทพธุรกิจ,2558)

ด้วยปรากฏการณ์ดังกล่าว ผู้วิจัยในฐานะที่มีบทบาทเป็นอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ จึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยที่ทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษดังกล่าวเป็นความสามารถที่จะสื่อสารหรือเข้าใจคำพูด ที่อาจไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์แต่มีความหมายเหมาะสมกับสถานการณ์ที่คำพูดนั้นถูกนำไปใช้ ซึ่งความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน จะเกี่ยวข้องกับการที่บุคคลนั้นมีประสบการณ์ การเห็นความสำคัญและสนใจเรียนรู้ภาษาอังกฤษ รวมถึงบุคลิกภาพตลอดจนการหมั่นฝึกฝนและพัฒนาการเรียนรู้ ดังนั้นตัวแปรที่นำมาศึกษาในครั้งนี้คือ ปัจจัยประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ปัจจัยเจตคติต่อภาษาอังกฤษ ปัจจัยบุคลิกภาพ และปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทั้งนี้ผู้วิจัยเชื่อมั่นว่า ผลการวิจัยครั้งนี้สามารถนำไปกำหนดแนวทางในการจัดการเรียนรู้ และวางแผนในการจัดการเรียนการสอน การสื่อสารภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นเหตุผลและเป็นรูปธรรม

คำถามในการวิจัย

1. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ที่ทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร อยู่ในระดับใด

2. ปัจจัยประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ปัจจัยเจตคติต่อภาษาอังกฤษ ปัจจัยบุคลิกภาพ และปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ที่ทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร เป็นอย่างไร เมื่อนำปัจจัยเหล่านี้เข้าสู่สมการถดถอยพหุคูณ ปัจจัยดังกล่าวจะร่วมกันพยากรณ์ ความผันแปร ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของผู้สำเร็จจากสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ที่ทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร มากน้อยเพียงใด

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยที่ทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยประสพการณ์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ปัจจัยเจตคติต่อภาษาอังกฤษ ปัจจัยบุคลิกภาพ และปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเองที่ส่งผลต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยที่ทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือคนไทยที่สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาจากสถาบันการศึกษาในประเทศไทย ที่ไม่ได้เรียนสาขาหรือวิชาเอกภาษาอังกฤษ หรืออังกฤษธุรกิจ หรือโครงการที่สอนเป็นภาษาอังกฤษ และทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นประชากรขนาดใหญ่ ไม่สามารถนับจำนวนได้แน่นอน หรือประชากรไม่จำกัด (Infinite Population) (เจษฎา สุทธิอุดม และคณะ, 2554)

2. ขอบเขตเนื้อหา ผู้วิจัยมุ่งศึกษาตัวแปรดังนี้

2.1 ตัวแปรต้นมี 4 ปัจจัย ดังนี้

- 1) ปัจจัยประสพการณ์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ
- 2) ปัจจัยเจตคติต่อภาษาอังกฤษ
- 3) ปัจจัยบุคลิกภาพ
- 4) ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2.2 ตัวแปรตาม คือความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยที่ทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร

3. ขอบเขตระยะเวลา

ตั้งแต่เดือน สิงหาคม 2558 – เมษายน 2559

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้เก็บข้อมูลงานวิจัยครั้งนี้ ผ่านการฝึกฝน อบรม การเข้าถึงผู้ให้ข้อมูล ด้วยการเคารพสิทธิ และหลักมารยาท เป็นอย่างดี
2. ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ ไม่ได้คำนึงถึงการใช้ไวยากรณ์หรือการออกเสียงตามหลักภาษา

สมมติฐานการวิจัย

ตัวแปรต้นทั้ง 4 ปัจจัย คือ ปัจจัยประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ปัจจัยเจตคติต่อภาษาอังกฤษ ปัจจัยบุคลิกภาพ และปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่งผลต่อความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยที่ทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร

นิยามศัพท์

ผู้สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยที่ทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร หมายถึง คนไทยผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษา จากสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยที่ไม่ได้เรียนสาขาหรือวิชาเอกภาษาอังกฤษ หรืออังกฤษธุรกิจ หรือโครงการที่สอนเป็นภาษาอังกฤษ และทำงานอยู่ในกรุงเทพมหานคร

สถาบันอุดมศึกษา หมายถึงสถาบันการศึกษา ที่เปิดสอนตั้งแต่ระดับปริญญาตรี ขึ้นไป ทั้งของรัฐและเอกชน ซึ่งอาจเรียก มหาวิทยาลัย หรือ ชื่ออื่นได้ เช่น สถาบัน วิทยาลัย ฯลฯ

ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน หมายถึง ความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยไม่ต้องพะวงกับการใช้ไวยากรณ์หรือการออกเสียง ตามหลักภาษา แต่สามารถทำให้ผู้รับสารเข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง สื่อความได้เหมาะสมกับสถานการณ์ ที่คำพูดนั้นถูกนำไปใช้ ส่วนใหญ่จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอาหาร สภาพอากาศ สถานที่ การท่องเที่ยว การเดินทาง และการปฏิบัติการประจำวันของชาวต่างชาติที่เดินทางเข้าสู่ประเทศไทย

ปัจจัยประสบการณ์เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ หมายถึง ประสบการณ์ที่ได้รับเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ใน 3 ด้าน คือ 1) การเข้ารับการอบรมภาษาอังกฤษ 2) การเดินทางไปอบรมหรือสัมมนาต่างประเทศ และ 3) การใช้ภาษาอังกฤษในการทำงาน

ปัจจัยเจตคติต่อภาษาอังกฤษ หมายถึง อารมณ์ หรือความรู้สึกที่มีต่อภาษาอังกฤษ ความรู้สึกนึกคิดที่ชอบหรือไม่ชอบ ความสนใจ ตลอดจนการให้ความสำคัญต่อภาษาอังกฤษ การวิจัยครั้งนี้วัดเจตคติต่อภาษาอังกฤษ ใน 2 ด้าน คือ ความรู้สึกที่มีต่อภาษาอังกฤษ ความสนใจและการให้ความสำคัญในการพัฒนาภาษาอังกฤษ

ปัจจัยบุคลิกภาพ หมายถึง บุคลิกภาพ ด้านการแสดงออกหรือในรูปแบบแสดงตัว จะเป็นผู้ที่ชอบร่วมกิจกรรมทางสังคม มีลักษณะเปิดเผย ชอบพูดคุย ชอบที่จะแสวงหาประสบการณ์ชีวิต ชอบการเปลี่ยนแปลง ในการดำเนินชีวิต ส่วนรูปแบบการเก็บตัวมักจะมีปฏิสัมพันธ์ในทางลบ การวิจัยครั้งนี้วัดระดับการแสดงตัวใน 2 ด้าน คือ การเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคม และการเปลี่ยนแปลงในการดำเนินชีวิต

ปัจจัยการเรียนรู้ด้วยตนเอง หมายถึง ความปรารถนาที่จะเรียนรู้ เปิดโอกาสในการเรียนรู้ ใส่ใจในการเรียนรู้ มีความทันสมัย ในการที่จะพัฒนาการเรียนรู้ และลงมือหาคำตอบในสิ่งที่อยากรู้ด้วยตนเอง การวิจัยครั้งนี้ วัดการเรียนรู้ด้วยตนเองใน 2 ด้าน คือการใส่ใจในการเรียนรู้ และการคิดแก้ปัญหาเมื่อมีข้อสงสัย

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ผลจากการวิจัยสามารถนำไปกำหนดแนวทางในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการพัฒนากิจกรรมด้านภาษาอังกฤษ โดยเน้นปัจจัยที่เป็นตัวทำนายความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษ

2. เผยแพร่ผลงานวิจัย เพื่อร่วมกันหาแนวทางพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดี มีความสนใจใคร่เรียนรู้ มีความกล้าในการที่จะสื่อสาร

3. เผยแพร่ผลงานวิจัยให้กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปปรับปรุงการสื่อสารภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น